

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ.

ΤΟΜ. Ε΄.

ΑΡΙΘ. 57.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τούτους τοὺς Κράτους ἀνά
12 Φύλλ. Σελ. 2.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἢ γραμ-
μὴ ὁδ. παλαιούς 3.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
εἰς τὸ ὑπογραφεῖον ΚΕ-
ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς
ἐδ. α. ο. λ. α. π. ο. θ. ἡ. κ. ρ. ο.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 12 ΜΑΪΟΥ 1862.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΝ ΕΠΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Τῷ μιν ἐξετάζοντι, προσεφώνες θεῶς ὄνειρος:
Εὐδαίς, Ἄτρεος υἱὲ δαιμόνων ἱπποδάμοιο;
Οὐ χρὴ πικρὸν εὐδαίον βουλήφορον ἄνδρα
ᾧ, λαοὶ τ' ἐπιτετράχονται καὶ τόσσα μέλητα.
— Ὅμηρος Ἰλιάς — Β. 22. —

Ἀπὸ τὸ νέχταρ τὸ πολὺ μισοφυγαλισμένοι
Ὅλοι οἱ θεοὶ ἐκοιμόντανε τ' ἀνάσκελα γερμένοι,
Κ' ἐνθ' ἐκοιμόντανε βρονταῖς καὶ βρομερόν ἀέρα
Ἐσκόρπαγαν ἀπάνουθε στῆς γῆς τὴν ἀτμοσφαῖρα.
(Θέρμαις, χτικίᾳ καὶ πούτρινά, παθούλκια καὶ χολέραις
Φέρουν ἀπάνου στοὺς θνητοὺς ἐκεῖνοι οἱ αἶρες!)
Οἱ Βουλευτάδες ὡς κί αὐτοὶ ὡσὰ θνητοὶ ἀνθρώποι
Στὴν κλίνην ἀναπαυόντανε, σὰν ἔπαυσαν οἱ κόποι.
Καὶ ἐδῆλπενε στὸν ὕπνο τους Πατρίδα τὴν καυμένη
Μὲ τοὺς περίσειους τῆς μαζῆς ὅλους νὰν τοὺς χορταίνῃ.
Νὰν τοὺς βυζαῖνι ὅλους τους, σὰν τέχνα ῥεσεμένα
Βυζαῖνι μὰν τρυφερὴ νὰν κ' ἡλικιωμένα!..
Νὰ μὴν τῇ μέλῃ ἂν τσῇ δαγκοὺν τὸ πονεμένο κρεῖας,
Νὰν τὰ κυτταί, ἀλέμαργα, μὲ βλέμμα συμπαθείας...
Καὶ νὰν τ' ἀρίνη νὰ ῥοφούν καὶ αἷμα ἀντὶς γιὰ γάλα!..
Τοῦτο ὄνειρο οἱ περσώτεροί ἐδῆλπαν κί ὄχι ἄλλα.
Ὁ μὲν μὲν ἔξυπνος ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐγυρνοῦσε:
Καὶ τοῦ κκοὺ τὸ βράδυ ἐκεῖ νὰ κοιμηθῇ ἐποθοῦσε.
Τὸ πρῶτον νὰν τοῦ κεντᾷ; τί τοῦ χαλὰ τὸν ὕπνο
Μὴν ἐκκοιτομαχίασε στ' ἀμβροσίον τοῦ δεῖπνο;
Νὰν κρεῖται στὸν οὐρανὸ καὶ στὸν αἰθέρα φύλλοι...
Μὴν γὰρ τὰς νεαυρίζουνε; μήπως γαυρίζουν σκύλοι...
Καὶ νὰν τὸ σκῆπτρο ποῦ βαστά τοῦ Κόμου τὸν βασιλεῖ;
Μήπως ἡ γυναῖκα τοῦ. Ποῦ ἡ ξακουσμένη
Ἡ βοδὸματὰ ἡ Θεὰ δὲ εὐχοναίε κιντὰ του.
Ἄν τῆς τὸ δίνει μιὰ σιγὴ νὰ ἐλαφροθῇ ἡ διέξ του...

Ἄν εἶναι φύλλοι, οὔτε χωροὶ, δὲν εἶναι στομαχῆλα,
Ἄν εἶναι γάταις καὶ σκυλιὰ, οὔτε τοῦ σκῆπτρου βάρος;
Ὅπως δὲ οὐκ τὰ βλέφαρα τοῦ Βασιλεῖ τὸν ὕπνο,
Μὲν εἶν' ἐκεῖς ὁ λογισμὸς ποῦ τόμπασεν ἡ ἔρις,
Πῶς ν' ἀποστείλῃ στὴ Βουλὴ ἀντάραις καὶ μπουρδέλις,
Πῶς ν' ἀνταμείψῃ τὸν ὕγειό τσῇ μούσας Καλλιόπης,
Τσῇ Κυρὰ Φρόσως τὸν καλὸ γλυκοπιασμένον ψάλτη.
Ἀσκόνετα ὀλοτζούτζουρος καὶ, χωρὶς νὰν τὸ νειώσῃ,
Τὴν Ἡρὰ ἀφίνει τὴν λευκὴ μισοσεσκεπασμένη...
(Κάποιος βοσκὸς ποῦ ἐτόπνευσε τ' ἀστέρια ἐμετροῦσε
Εἶδε σὰ μισοφέγγαρο στὸν Οὐρανὸ νὰ φέξῃ!)
Εὐπόλυτος, ξεβράκωτος μὲνα σοκάρε μόνον
Μετράει μὲ βῆμα γίγαντος ὁ Ζεὺς τὰ μέγαρα του.
Χίλιαδες κόσμοι κί οὐρανοὶ φτιάνουνται καὶ χαλιώνται.
Μὲς τοῦ θεοῦ τὸ λογισμὸ.. καὶ συλλογέται ἀκόμα!...
Ἀλλὰ μὲ μιᾶς χαρούμενος ἐγέλασεν ὁ Δίας,
Κί' ἐλαμψ' ἡ γῆς κί' ὁ οὐρανὸς, καὶ ἀστράφανε οἱ πόλοι!
Γυρίζε στὸ κρεββάτι του καὶ στὴ Θεὰ σημόνει
Καὶ μὲς τ' ἀσπράδες τὴν φιλεῖ, ἐνθ' βαθεῖα ἐκοιμάτο,
Καθὼς γέρνει καμμιὰ φορὰ τὸ μαῦρο κυπαρίσι.
Καὶ μὲ τσοῦ κλόνου τοῦ φιλεῖ ἄσπρη μνημάτου πλάκα!
Ἀμὰ ἀρπάξει παρευθὺς τ' ἀργυροχρυσόμένο
Κουδοῦνι του καὶ κουεταλεῖ ὀμπρός του νὰ καλέσῃ
Ἐνα ἀπὸ κεῖ τὰ ψεύτικα ὀνειράτα τοῦ Κόσμου.
Κ' ἔτρεξ' εὐθὺς τὸ ὄνειρο στοῦ κουδοῦνι τοῦ ἥχα.
Κ' ὀμπρὸς στὸ Δία στέκεται ν' ἀκούσῃ τί προσταζει.
Ὁ Ζεὺς τοῦ κἀναι: «Σύρε εὐθὺς στὸ γαῖο τσῇ Καλλιόπης
» Καὶ πὰρ ἂ θέλῃς τὴ μορφή γερόντου καλογῆρου,
» Καὶ πέτου τὸ, καὶ τὸ, καὶ τὸ, εἰς τὴ Βουλὴ νὰ κάμῃ.
» Ἀ θέλῃ ὄνομα λημπρὸ καὶ φήμῃ νὰ ποτίζῃ.»
Ἐφυγε τ' ὄνειρο εὐθὺς, καὶ τοῦ Διὸς τὸ λόγο
Ἀκλούθησε σὰν ἀστρακὴ στ' ἀστραχὰ ἀλλοτρίαις,
Κ' ἐπέταξε καὶ ἐφύσε τὸ ὄνειρο τοῦ Κόσμου
Ἀπὸ τὸν Ὀλυμπού στὴ γῆς μ' ἓνα φτερό μόνον.
Καὶ παῖνει στὸ προκεφάλι τοῦ γυροῦ τῇ Καλλιόπης
Σὰν ψεύτικος καλόγηρος, σὰ γέρος ἐρημῆτης,
Καὶ τοῦ φωνάζει: «Σύνησε σύ γυιὲ τῇ Καλλιόπης Ἀ

2 Καὶ ἄκουσ' ὅχ τὸ στόμα μου τί σοῦ μνησθεῖς ὁ Δίας,
 - Ποῦ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου τὴν κορφήν γὰρ σένα συλλογέται!
 » Α βέλγης ὄνομα, λαμπρὸ καὶ φήμη νὰ ποτᾷξῃς
 » Μοῦ εἶπε τὸ, καὶ τὸ, καὶ τὸ, εἰς τὴ Βουλὴν νὰ κάμῃς »
 Ἐπ' εἶπε τ' Ὀνειρὸς ὅτι εὐθὺς ἀπ' ὀμπροσθέν σου ἐλάτῃ,
 ὅς ἐσθυστήκεσάν τὸν ἀπὸ τὸ φέσημα τ' ἀνέμου.
 Ἰτάραις τὸ Ὀνειρὸς τὸ γυνὶ τῇ Καλλιόπῃ
 Καθὼς ταραῖσι τὰ νερά τοῦ ὀλοστροτοῦ κελάου,
 Ἄν μὲς σ' αὐτὸ μὲ μιᾶς ῥιχτῇ ἀπελπισμένο σῶμα!..
 Κωλοκαθίνει ἐτότενες στὴν κλίνει ξεχασμένοι
 Κι' ἀκόμη ὀνειρεύεται ὁ γυνὶς τῇ Καλλιόπῃ,
 Καὶ λέει ὀμπρός σου πῶς θωρεῖ ἀκόμα τὸν ἐρμήτην,
 Καὶ λέει πῶς ἀφουγκράζεται τὰ λόγια ἐκεῖνα ἀκόμα!..
 Μὰ ἡ νύχτα ἐπέταξε μὲ μιᾶς μὲ τὰ φτερά τ' Ὀνειροῦ
 Καὶ ἡ Αὐγούλα ἐπρόβαινε ἀργυροχρυσσομένη
 Ἰλγγορὸς τότε σάν τοῦ νοῦ τὸ στοχασμὸ ὁ Ψάλτης
 Τῇ Κυρᾷ φρόσως ντύνεται, καὶ τὸ χρεβάτι ἀφίνει.
 Μ' ἄστρον ἀπὸ τὸ πρόσωπο λούζει καὶ ὁμορφαίνει,
 Καὶ σάν πετρίτης φτερωτὸς στὸ Βουλευτῆρι φθάνει.
 Ἐκεῖ τὰ τέχνα τοῦ λαοῦ, ὅλους τοῦ Βουλευτᾶδες
 Βοίσκει ἐνωμένους τοῦ καλοῦ καὶ μακρομυστακάτους,
 Ὅλους μὲ τὰ λαμπριάτικα ῥόδια τοὺς στολισμένους,
 Περὶ Πατρίδος καὶ μισθοῦ εἰς συλλογὴν βαθείαν.
 Μόλις τὸν εἶδαν ὅλοι τοὺς τρέχουν ποῦ πρωτοφάση
 Νὰν τὸν ἐ-γλυκοσπασθῇ καὶ νὰν τὸν κουθεντιάσῃ
 Ἐπ' ὄντες ἀσκολαίνουν καὶ τὰ μαθηταρούδια,
 Ἄν ζυῖδιο τί παραῖξεν στὸ δρόμον ἀπαντήσουν,
 Τρέχουν μὲ φιλότιμο ποῖος νὰν τὸ πρωτοπιάσῃ.
 Στὴ μέση τοὺς ἐστάθηκε ὁ γυνὶς τῇ Καλλιόπῃ
 Καθὼς στὴ μέση τοῦ χωριοῦ εἰν τὸ χαμπάριο,
 Κ' ἐνθουσιασμένος πρὸς αὐτοὺς τὰ λόγια τοῦτα ἔβροντα,
 Καθὼς βροντᾷ ὁ νερόμυλος π' ἀνάπαψι δὲν ἔχει:

— Ἀπὸ τῶν ὀνειράτων τὸν Κόσμ' ἐρχομαι τώρα,
 Ἀκούστε ἀδελφία μου γλυκὰ νὰ σὰς εἰπῶ τί εἶδα
 Σὲ κείνη τὴν παράξενη καὶ ἀραχνιασμένη χώρα —
 Χαμογελάει ὁ Πρόεδρος; ὦ! ἄς γελάῃ ὅσο θέλει!
 Εἶναι καὶ τὰ γέλια κάποτες πικρότερα ἀπὸ δάκρυα!
 Μέσα σὲ ῥόδια, σὲ μυρτιάς, σὲ δάφνας καὶ σὲ κρίνους
 ἤμουν λέει, κ' ἔ... γραφα σὲ μιὰ συκιά ἀπουκάτου,
 ὄντες μὲ μιᾶς ὥσθ σκουξιά παράξενη ἀγροικία
 Ἀσκόνομαι... κ' ἀποζητῶ δάφνας, μυρτιάς καὶ ῥόδια,
 Καὶ βρίσκομαι σ' ἓνα μακρὸ - μεγάλο κοιμητήριον...
 Κ' ἔχω συντρόφους, μνήματα, σταυροὺς καὶ κυπαρίσσια!
 Στενάζουν τὰ μνήματα καὶ κλαῖν, τὰ κυπαρίσσια
 Πῶς τόσο ποῦταν ζωντανοὶ ἔλυσαν μὲς τὸ χῶμα...
 Ὅσο οἱ σταυροὶ καὶ ἂν μαρτυροῦν πῶς σ' ἄλλον Κόσμῳ

[ζοῦνε!]

Ἄς χλαψοῦμε ἀδελφία μου! ἐκεῖ τὸ κοιμητήριον
 Εἶνε ἡ Πατρίδα ἡ δύστυχη, τὸ πεθαμένο ἀσκέρι
 Εἴμαστε ἐμεῖς!.. οἱ φίλοι μας εἶνε τὰ κυπαρίσσια...
 Καὶ οἱ σταυροὶ παρηγοριάς καὶ λευθερίας ἐλπίδες!
 Ἀκούσατε τὸ ὄνειρον, ἂν σὰς βαστάει ψυφίστε
 Τοῦ Μομφερράτου τὴν δειλὴν ἐκείνην ἀντιμισθία,
 Ψυφίστε! μὰ θυμόσατε πῶς εἰσθε Βουλευτᾶδες,
 Ἄνδρες τουτέστι ποὺ μποροῦν κάθε μισθὸ νὰ κόψουν

Ὅσα ἀπὸ τὸν δίκονε τοὺς! ἡ ὁλοῦν ἡ διόλου
 Ἐτοῦτη εἶνε ἡ πρότασις ποὺ πρέπει νὰ ψηφίστε,
 Οἱ Βουλευταὶ δὲν κόβουν μονάχοι τὸ λαίμῳ τοὺς!..

Τὸ ἀκόλουθον μᾶς κοινοποιεῖται:

Μόλις διεδίδετο ἡ φήμη τῆς λαοσωτηρίου ἐκείνης
 προτάσεως τοῦ ἐντίμου Βουλευτοῦ Κ. Θ. Καρούσου περὶ
 καταργήσεως τῆς θεατρικῆς προικὸς, καὶ ἐκ θεμέλων
 προῤῥίξου καταδαφίσεως τοῦ Θεάτρου μας, χρυσαὶ ἀνε-
 περοῦντο ἐλπίδες, μέλλοντα ῥοδόχροα διωρῶντο = ἰδοὺ
 ἡ ἀρχὴ τῆς ἠθικοποιήσεως τῆς ταλαίνης κοινωνίας μας,
 ἰδοὺ κονδύλιον οὐχὶ εὐκαταφρόνητον ἐξοικονομούμενον
 εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Κράτους καὶ εἰς τὰ ἰδιαίτερα βαλάν-
 τια τῶν θεατριζομένων Πολιτῶν — Καὶ μόλαταῦτα ὁ
 φθόνος, ὁ αἰώνιος ἐκεῖνος ἀκόλουθος καὶ ποδηγέτης τῶν
 μεγάλων καὶ ἐνδόξων πράξεων, δὲν ἔλειψε νὰ ἐπεχύσῃ
 καὶ ἐπ' αὐτῆς ταύτης τὴν θνησιμιαίαν σκιάν τῆς παμπο-
 νηρίας του! θεέ μου, θεέ μου! ποῦ φερόμεθα εἰς ποῖον
 αἰῶνα ζῶμεν! Ἰδοὺ τί τολμῶσι νὰ λέγωσιν οἱ αἰσχροὶ
 συκοφάνται παντὸς καλοῦ καὶ ωραίου, οἱ κατήγοροι τοῦ
 ἐντίμου Κ. Θεοδώρου Καρούσου:

Τὸ αἰτεράκι, λέγουσιν οἱ θεομπαῖκται οὗτοι, τὸ αἰτε-
 ράκι ἐπρόφερε πλέον καταδικαστικὴν κατὰ τοῦ Θεάτρου
 ἀπόφασιν, ὁ κύβος ἐρρίφη, τὸ θέατρον ὑπῆρξε!.. Πῶς δὲ
 θὰ διερχόμεθα τὰς μακρὰς καὶ ἀηδεῖς τοῦ χειμῶνος ἐ-
 σπέρας Κυρ. Καρούσε; ἢ τρώγοντες πασέλια, στραγάλια,
 καὶ χαρβά; ἢ συνδιαλεγόμενοι μὲ τὰς μαμουράς μας;...
 Εἶνε τῇ ἀληθείᾳ καὶ αὐταὶ διασκεδάσεις... ἀλλὰ δια-
 σκεδάσεις αἰτίνες δὲν εὐχαρισθοῦν κατ' εὐτυχείαν ὅλους
 ἡμεῖς, προτιθέμενος τὴν μεταρρίθμησιν τῆς Κοινωνίας, πει-
 ράσθε νὰ θέσητε θεσμοὺς δυναμένους νὰ τὴν ἐπαναφέρωσι
 εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς λιτότητα, ἀλλὰ τὰ πασέλια καὶ ὁ
 χαλβάς, καίτοι εὐτελὴ καρυκεύματα, δὲν ἤθελον ὅμως
 συγχωρηθῇ εἰς Σπαρτιατικὸν συσσίτιον, ὅσον δὲ διὰ τὰς
 Μαμουράς δὲν ἐνθυμούμεθα ἂν λέγεται τι περὶ αὐτῶν
 εἰς τὴν Δημοκρατίαν τοῦ Πλάτωνος.

Διὰ τοιούτων καὶ παραπλησίων φληναφιῶν πειρῶνται
 κακοβουλοὶ τινες νὰ σκοτίσωσι τὴν δόξαν τῆς θεατρικῆς
 προτάσεως τοῦ Κυρ. Καρούσου. Ἀλλὰ εἰς ματὴν μοχ-
 θοῦσι, ἡ διαφθορά προφανῶς ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐρρίφη ἐν
 τῷ μέσῳ τῆς ἀθλίας Κοινωνίας μας, καὶ εἶνε πλέον
 καιρὸς νὰ ἐπενεχθῇ θεραπεία, καὶ δραστηριοτάτη, πρὸς
 κατάπαυσιν τῆς νόσου, ἥτις ἐπαπειλεῖ νὰ μᾶς σύρῃ ἀ-
 νεπιστρεπτεῖ εἰς τὴν Κεῆδα τοῦ Ὀλέθρου!..

Ἄς ληριγίζωσιν οἱ ἀντίδικοι, ὅτι δὴθεν ὁ ἐντίμος
 βουλευτὴς Καρούσος ἠθέλησε διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ
 προσφέρῃ ἀντικατάστατον εἰς τὴν ἀσυδοσίαν τοῦ χαλ-
 βά — Ἄς κραυγάζωσι, πονηρῶς μὲδιδῶντες, ὅτι μετὰ
 πατρικῆς ὄντως στοργῆς θὰ προτείνει τώρα σχέδιον κα-
 νονίζον τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἐκείνων. Ἄς αἰτιῶνται τέ-
 λος τὸν γρηκὸν πατακῶν, ὅτι σκοπὸν προτίθεται νὰ
 προτείνῃ ὅπως τὸ θεῖον τοῦ Θεάτρου δίδεται πρὸς ὑπαν-
 δρεῖαν 11 ἢ 12 δυστυχῶν μαμουρῶν πεσοῦσάν εἰς
 λαθὴ... καὶ ἀδυναμίας, καὶ ὅτι ἐπιφυλάττεται νὰ προ-

αὐγὴ κατάλογον ἐτήσιον τῶν τοιούτων... Ἡ πονηρία τῶν ἀντιδίκων εἶνε ἀναμφιλόγως μεγίστη... ἀλλ' εἰς μάτην μοχθοῦσι ἵνα παραστήσωσι τὸν Κ. Θ. Καρούσον ἄλλον ἀπ' ὅποιος πραγματικῶς ὑπάρχει.

Ἐνῶ δὲ συναπαξάπαντες οἱ Κεφαλῆνες ἐχειροκρότησαν τὴν πρότασιν τῆς ἐλαττώσεως τῆς θεατρικῆς προικὸς τῆς πλειονοψηφίας, κνώδαλά τινα τολμῶσι νὰ λοιδορῶσι παραλυγίζοντες καὶ διατεινόμενοι ὅτι κότος τέχνης καὶ εὐθύνος ἐπιτιδεύματος ἐπειθανάγκασε τὴν πλειονοψηφίαν εἰς τοῦτο, ὡς ἂν ἡ Βουλὴ νὰ ἦτον θιάσος τις γελωτοποιῶν, καὶ ὡς ἂν ἐφοβεῖτο, παραχωροῦσα θεατρικὴν ἐμφύχωσιν εἰς ἄλλους, νὰ χαλάσῃ τὴν δουλειὰν τῆς!.. Αἰσχος! αἰσχος παμπόνηροι! ἡ Βουλὴ ἴσταται ὑπεράνω οἰαζδῆποτε συμπαραβολῆς, καὶ δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ ὡς πρὸς τοῦτο συναγωνισμὸν οὐδένα, οὐδαμοῦ, οὐδεποτε!.

Ἐκρίναμεν εὐλογον νὰ ἐκθέσωμεν ταῦτα πρὸς ἄρσιν πάσης περὶ ἡμῶν ἀμφιβολίας καὶ ἵνα ἅπαντες πεισθῶσιν ὅτι, καίτοι ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὰ περὶ Θεάτρου, πρακτικῶς ὅμως περὶ Θεάτρου καὶ Βουλῆς, ἡμεῖς οὐκ ἐκτρέφοντες νὰ προτιμῶμεν τὰς τῆς δευτέρας εἰς τὰς τοῦ πρώτου παραστάσεις.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαί.

Τῶν μεριδούχων τοῦ Θεάτρου ὁ Κέφαλος.)

Τὸ ἀκόλουθον μᾶς κοινοποιεῖται :

Ἀνέγνωμεν εἰς τὸν προτελευταῖον ἀριθμὸν τῆς « Ἀληθείας » ψεῦδος ὅπερ δὲν εἶνε οὔτε τὸ πρῶτον οὔτε τὸ τελευταῖον τοῦ ψωραλαίου ἐκείνου δημοκρατικοῦ βράχους — Ἀλλὰ τί λέγομεν ψεῦδος, ψεῦδη ἔπρεπε νὰ εἰπώμεν καὶ σειρὰν ἀλλοκότων καὶ ἀνυποστάτων παραδοξολογιῶν :

Διατείνεται ἐν πρώτοις ἡ ψευδάνυμος ἐφημερίς, ἂν ποτε ἐφημερίς δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ τραγελοφώδης ἐκείνη συγγραφή, ὅτι πατρία τις ἐκίνησε πάντα λίθον ἵνα βιάσῃ τα δημαρχεῖα τῆς νήσου, ὅπως ἐκδόσωσιν εὐχαριστήριους πρὸς τὸν Ἀρμοστήν διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Κυρ. Καρούσου ὡς Προέδρου τῆς Ἰονίου Πολιτείας — Ἐνῶ ὅλα ἐξαίρουμένων μόνον καὶ μόνον τῶν ῥιζοσπαστῶν, περὶ ὧν κατωτέρω, Πολάτου καὶ Β. Δαυτῆ, αὐθορμήτως τὸ ἔπραξαν καὶ εἶνε ἑτοίμα ἐπισήμως νὰ τῷ διαβεβαιώσωσι — Ἀκολουθῶς ἔρχεται ἡ μεταξὺ Οὐάδρου καὶ νῦν Ἀρμοστήντος συμπαραβολὴ τρανῶς ἀποδεικνύουσα, ἡ τὴν ἐκείνου ἢ τὴν κακοπιστίαν τῶν Ἀληθογράφων — Ἐπὶ ταύτῃ δὲ, καὶ ὥσανεὶ ἐπισφράγις τῶν λεγομένων παρὰ τῶν σκευολόγων μουντζουρογράφων, ἔρχεται ἡ πλήρης κομικωτικῆς ἀξιοπρεπείας καὶ γελοίου στόμφου δήλωσις τῶν δύο δημάρχων τῶν Νοταμικῶν. Τίνες δὲ οὗτοι οἱ δημαρχοὶ, ἵνα ἴδωμεν ἂν ἡδύνατο οἰαζδῆποτε νὰ ἐλθῇ, ἀσπίνως οἰαζδῆποτε αὐτῶν εὐχαριστήριον, ἢ ἔπαινον; — Οἱ εἰς κρεοπόλης καὶ μεταξὺ τῶν κρεοπολῶν ὁ ἔσχατος, καὶ ὁ ἕτερος σαφιδαστιδικῆς ὅσας σεμνύνεται, ἐπὶ ῥιζοσπαστισμῷ ἀφότου ἀπώλεσε γλίσχρον τινὰ μισθόν,

χωροφύλακος ἕνεκα διαπραχθείσης καταχρήσεως — Ἰδοὺ οἱ λόγοι τῆς Ἀληθείας, ἰδοὺ δὲ παρατίνων ἐπικυροῦνται, ἰδοὺ τέλος ποῦ κατήντησεν τῶρα πλέον ὁ ῥιζοσπαστισμός!.. Εἰς ταῖς σαράγαις καὶ στὰ μαγγελά!.

Corfù 1 Aprile 1862.

Demonio Caro,

Vengo colla presente a consultare il tuo Fatidico Oracolo sopra un sogno che tutta notte, mi tenne in travaglio, ed anco sveglio mi tormenta.

In ansiosissima attesa di tuo Responso, sono in vita e in morte il tuo.

Ecco

IL SOGNO.

Mi sognai che a lei i vicino,

Sotto folte ombrose fronde,

Stavo quasi risupino

D' un bel rivo in sulle sponde ;

Mi sembrava colla testa

Mezz' ascosa nel suo seno

Farle mille, ed una festa,

E venir per gioja meno ;

Mi pareva ch' ella intrecciasse

Di bei fiori una ghirlanla

E che poi me la donasse

D' amor casta e grata offrandà ;

Ma ohimè allor, (il dico e fremo !)

Odo un gemito stracciante,

Che pareva fosse l' estremo.

D' usuraio agonizzante ;

Alzo gli occhi e... l' ho perduta

Balzo in piedi a rintracciarla,

E la voce trista e acuta

Stanca l' Eco col chiamarla ;

Irto il crin, a braccia tese

L' aer fendo, e il fendo invano

Chi la tolse a me, ch' inceso

Il furor che fiammi usano?

Corro ancor, ma di repente

Senza lena sdrucciola

E... allor tutto rasente

D' una tomba mi trovo!

Colà vidi la sua mano,
 Che stendendosi bel bello
 M' additava un motto arcano
 Scritto in nero sull' avello,
 Che diceva al pio viandante:
 « D' un ardente sciocco amante
 « Giace quivi il pazzo amore
 « Morto ohime! di raffreddore!
 Volsi allor dolente e tristo
 Verso il rivo il passo mio
 Smunto in faccia come un Cristo,
 A gonfiar di pianto il rio;
 In quell' onda riflessiva
 Che d' un murmure beffardo
 Il mio duol vieppiù inaspriva,
 D' alto sprezzo getto uu guardo...
 Ma qual fu l' amhascia, oh dio!
 Nel veder nel rio riflesso
 Trasformato l' esser mio!...
 Io... non era più quel desso!
 Ero in asino cangiato! —
 Ed il fronte non di fiori
 Ma di corna avevo ornato
 Lunghe grosse e sporte in fuori!
 Di furor allora invaso
 Mezzo uman mezzo asinino
 Render vommi persuaso
 Del mio stato bestialino;
 Colla zampa ahimè! mi schianto
 Di quei corni il più sporgente
 Ma il dolor mi vinse tanto,
 Fu sì acuto, sì possente
 Che piangente e spaventato
 Mi svegliai e... caso strano!
 Mi pareva anco svegliato
 Di tener quel corno in mano.

RESPONSO.

La tomba che sognasti dell' amore
 Che ardente poi si muor di raffreddore
 Non paventar chè giusto Gianfanfocolo
 La tomba dell' amor è il matrimocolo;
 Il ciuco, d' alto canto allegoria,
 T' annunzia la domestica armonia.

Le corna poi, d' Imene cornucopia
 Certo ti fan che non morrai d' inopia.

ΦΥΡΑΗΝ—ΜΙΓΑΗΝ.

Μαθηματικὴ ἀπόδειξις, ὅτι ἡ Βουλὴ τῆς Κίρας εἶναι Βουλὴ ΟΝΩΝ!. — Ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν ΤΣΙΜ-ΤΣΙ-ΡΙ-ΡΙΜ ἡμειπίσημον ἐφημερίδα τοῦ Οὐρανίου Κράτους, τὴν κατωτέρω περιέργον ἐκθεσιν τοῦ Σοφωτάτου Μανδαρίνου ΚΙΟΥ-ΧΙΜ-ΠΙΜ. Ὁ ἀνὴρ οὗτος κατέχων τὸ ἀξίωμα Μεγάλου Τήρητος τῆς Τάξεως ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κινέζων (ἀντίστοιχον μὲ τὸ παρ' ἡμῖν Γραμματέως τῆς Γερουσίας, σινιστὶ δὲ Βρα ἴμ—Μπα-μπου-λίμ), προκειμένου δὲ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸ φορολογικὸν σύστημα τῆς Κυβερνήσεως τὸ παρὰ τῆς Βουλῆς ἐκείνης ἀνειλεῖως κακίζόμενον, καὶ μὴ δυνάμενος, συνετέραν οὕτω πως:

Μανδαρίνοι τοῦ Λαοῦ!

— Δὲρ μεταρῶ ἀν καὶ ἄλλοτε σᾶς εἶπον Ὅρονς (στρὶν) καὶ ἰδοὺ εἶμαι ἔτοιμος νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω μαθηματικῶς, προφανὲς ὅτι τὸ μεγάλθυμον τοῦτο σῶμα σας σύγκειται ἐκ δύο μερίδων, ἐκ τῆς ὁλόττης τουτέστι τῶν πλειονῶν (πλειονοψηφία) καὶ ἐκ τῆς τῶν μειονῶν (μειονοψηφία) μεταφέροντες τὴν κρίσιν ταύτην εἰς ἀλγεβρικὴν γλῶσσαν ἔχομεν:

ΒΟΥΑΗ = ΟΛΟΘΗΤΙ ΠΛΕΙΟΝΩΝ + ΟΛΟΘΗΤΑ ΜΕΙΟΝΩΝ.

Ἦτοι:

ΒΟΥΑΗ = ΟΛΟΘΗΤΙ + ΟΝΩΝ + ΟΛΟΘΗΤΑ — ΟΝΩΝ
 Καὶ ἀντιστρέφοντες:

ΒΟΥΑΗ = + ΟΝΩΝ ΟΛΟΘΗΤΙ + — ΟΝΩΝ ΟΛΟΘΗΤΑ
 Ἀλλ' ἐπεὶ δὴ ἡ αὐτὴ ποσότης θετικὸν καὶ ἀρνητικὸν ἔχουσα σημεῖον ἐξαλείφεται, ἔχομεν:

ΒΟΥΑΗ = + ΟΝΩΝ ΟΛΟΘΗΤΙ

Καὶ ἀπλουστεύοντες:

ΒΟΥΑΗ = ΟΝΩΝ ΟΛΟΘΗΤΙ.

Ὁ ἐδεῖ δεῖξαι.

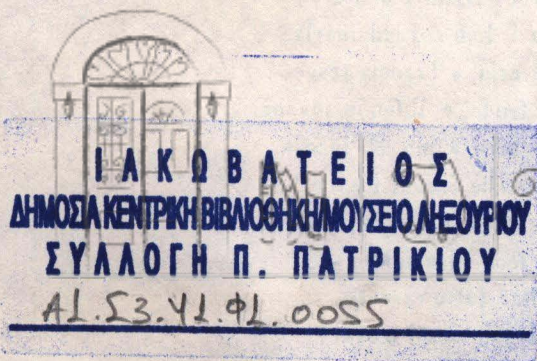
Σ. Α. Ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς Κινέζοις ὁ ΟΝΩΣ δὲν ἔχει τὴν ἐξαχρεωτικὴν καὶ ὑβριστικὴν σημασίαν τὴν ὁποῖαν συνειθίζομεν ἡμεῖς ν' ἀποδίδωμεν εἰς τὸ κοινωφελές, δημοτικὸν καὶ ὑψίφωνον τοῦτο ζῶον, τὸ καὶ παρ' ὁμάρου ἐξυμνηθέν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ὁ ὑπεύθυνος ἑλδοτής ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΡΛΑΠΗΣ.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. Η. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ